

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 29. 3. 2023 v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Ihnáta a soudců JUDr. Jaroslavy Miketové a Mgr. Igora Krajdla o odvolání obžalovaného: **Jiří M.**, narozený xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Karviné ze dne 14. 10. 2022 č. j. 9 T 158/2021-276,

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného Jiřího M. se podle § 258 odstavec 1 písmeno d), odstavec 2 trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o peněžitém trestu a za podmínek § 259 odstavec 3 trestního řádu se obžalovaný Jiří M.

nově odsuzuje

podle § 274 odstavec 2 trestního zákoníku za použití § 67 odstavec 2 písmeno a), § 68 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 3 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 40 (čtyřiceti) denních sazeb s výší denní sazby 1500 (jeden tisíc pět set) Kč, celkem 60 000 (šedesát tisíc) Kč.

Ve výroku o vině a trestu zákazu činnosti zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 14. 10. 2022 č. j. 9 T 158/2021-276 byl obžalovaný Jiří M. uznán vinným skutkem právně kvalifikovaným jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku. Obžalovaný byl odsouzen dle § 274 odstavec 2 trestního za použití § 67 odstavec 2 písmeno b), § 68 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 5 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výši 60 000 Kč, jehož výměra byla stanovena v počtu 40 denních sazeb ve výši 1 500 Kč. Dále mu byl dle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 let.

2. Proti rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení odvolání, které prostřednictvím svého obhájce následně odůvodnil. Uvedl, že jde v pořadí o druhý rozsudek okresního soudu, když první rozsudek ze dne 17. 5. 2022 byl zrušen usnesením krajského soudu. S ohledem na skutečnost, že úvahy a závěry okresního soudu jsou obdobné, pouze s dílčími modifikacemi, setrval na odvolací argumentaci obsažené v odůvodnění odvolání ze dne 1. 7. 2022. Závěry obou soudů považuje za nesprávné. Namítal, že obhajoba obžalovaného spočívající v tom, že před jízdou žádný alkohol nepožil, a že naměřený alkohol dechovými zkouškami vykazuje výlučně ponehodovou konzumaci alkoholu, provedenými důkazy vyvrácena nebyla, resp. nebyla vyvrácena v takovém rozsahu, aby obstál skutkový závěr o hladině alkoholu v době řízení vozidla vylučující způsobnost k řízení motorového vozidla (nejméně ve výši 1 promile, nebo nejméně ve výši 0,8 promile. Pokud okresní soud učinil závěr, že obžalovaný měl v době řízení vozidla hladinu alkoholu nejméně 1,5 promile, pak je takový skutkový závěr svévolný, učiněný v rozporu s principy hodnocení důkazů zakotvenými v § 2 odstavec 5, odstavec 6 trestního řádu. Dále jsou v odvolání rozvedeny konkrétní nedostatky a nesprávnost odůvodnění rozsudku okresního soudu a jeho závěrů. Okresní soud reprodukoval výpověď obžalovaného z přípravného řízení a pak uvedl, že obžalovanému byly předestřeny rozpory v jeho výpovědích z přípravného řízení a z hlavního líčení. Ve skutečnosti zde však žádný rozpor ve výpovědích nebyl. V obou případech obžalovaný vypověděl, že po návratu domů si již nic nepamatuje a další popis událostí má pouze ze sdělení manželky. Okresní soud učinil skutkový závěr z protokolu o nehodě, že pozemní komunikace byla bez závad a výmolů a v dobrém technickém stavu, který je v rozporu se skutečností, jelikož se na pozemní komunikaci nacházelo příčné zvlnění, jak ostatně okresní soud konstatuje v další části po kasaci prvního rozsudku, a uzavřel, že příčinou dopravní nehody nemohlo být najetí na terénní vlnu, a že k této otázce není potřeba vypracovat znalecký posudek z oboru doprava, který obžalovaný prostřednictvím obhájce navrhoval. Tyto závěry okresního soudu jsou zcela chybné. Již v rámci hlavního líčení namítal, že jde o procesně nepoužitelný důkaz, jelikož byl vyšetřovací experiment proveden v rozporu s trestním řádem, nebyl k němu sepsán žádný protokol, nebyl o jeho provedení vyrozuměn obhájce, který tak neměl možnost se ho účastnit, verifikovat jeho provedení a vyjadřovat se ke způsobu jeho provedení. Po stránce věcné je zjevné, že experiment byl proveden za nesrovnatelných podmínek a nemá žádnou vypovídací hodnotu. Tovární značka služebního policejního vozidla nebyla zjištěna, ale zcela jistě nešlo o vozidlo Ford Mustang. Policejní vozidlo jelo po suché vozovce ve dne, a nikoliv po mokré vozovce v noci. Konečně policejní vozidlo odbočovalo v křižovatce místa nehody po hlavní silnici vlevo na ulici Rychvaldskou, kdežto obžalovaný měl v úmyslu pokračovat vpravo na ulici Hraniční, což představovalo najetí na terénní vlnu pod jiným úhlem. Okresní soud se s námitkami nevypořádal a vycházel z procesně nepoužitelného až nesprávného důkazu o vyšetřovacím experimentu. Jeho závěr z tohoto důkazu učiněný, že příčinou dopravní nehody nemohlo být najetí na terénní nerovnost, je svévolný, nesprávný a neakceptovatelný. Jelikož jde o otázku odbornou, měl k posouzení příčiny dopravní nehody nechat zpracovat znalecký posudek z oboru doprava. I svědek L. zmiňoval jako příčinu dopravní nehody najetí na terénní nerovnost na silnici. Je až absurdní, že okresní soud hodnotí výpověď svědka L. jako nevěrohodnou a tendenční ve prospěch obžalovaného jen z toho, že příčinu nehody spatřuje v najetí na terénní nerovnost na silnici, což se soudu do jeho úvah očividně nehodí. Svá pochybení a spekulativní závěry okresní soud završuje úvahou, že příčinou dopravní nehody musel být vliv alkoholu. Jde o závěr zcela nepodložený, nemající oporu v provedeném dokazování. Dále okresní soud z výpovědi svědka Š. a z kamerového záznamu učinil skutkový závěr, že obžalovaný bezprostředně po nehodě jevil známky ovlivnění návykovou látkou. Okresní soud tyto důkazy interpretuje zkresleně a opět svévolně. Z výpovědi svědka Š. nelze činit závěr o tom, že obžalovaný byl bezprostředně po nehodě ovlivněn alkoholem. Svědek Š. pouze uvedl, že obžalovaný byl pod nějakým vlivem. Obžalovaný tvrdí, že byl pod vlivem silného stresu a následků poranění hlavy, což vedlo k chování popisovanému svědkem Š. Okresní soud v rozporu se zákonem vychází z toho, že svědek L. měl svědkovi Š. uvést, že obžalovaný byl „sjetý a ožralý“, avšak v hlavním líčení svědek L. vypověděl, že nic takového svědkovi Š. nesděloval. Svědek Š. toto

v procesním postavení svědka neuvedl, tuto skutečnost uvedl jen v procesně nepoužitelném úředním záznamu o podání vysvětlení. V návaznosti na to pak okresní soud chybně dospěl k svévolnému závěru, že výpověď svědka Š. je v rozporu s výpovědí svědka L., a že svědek L. je nevěrohodný. Výpovědi svědka L. a Š. jsou ve shodě, ani jeden z nich neuvádí, že by z obžalovaného byl cítit alkohol nebo že by byl pod vlivem alkoholu. Jde-li o kamerový záznam k odchodu obžalovaného z místa nehody, tak na něm jsou známky nejisté chůze, která je vysvětlitelná právě následky dopravní nehody. Není žádný důvod tyto projevy přičítat vlivu alkoholu, jak to opět spekulativně činí okresní soud. Stěžejní otázkou možné ponehodové konzumace alkoholu, na které stojí obhajoba, se okresní soud zabýval v bodech 11. až 19. odůvodnění rozsudku, ke kterým je v odvolání namítáno, že pokud okresní soud považuje za vyloučeno, aby obžalovaný z místa dopravní nehody domů běžel a uběhl cca 2 km za 10 minut z kamerového záznamu, kde obžalovaný odchází nejistou chůzí, a dále z popisu jeho stavu dle výpovědi svědka Š., jedná se o další z jeho svévolných závěrů. Kamerový záznam zachycuje pouze počáteční pohyb obžalovaného na několika desítkách metrů a nedokumentuje způsob, kterým se domů dopravil po celé délce trasy. To, že se na počátku pohyboval chůzí, nevyklučuje následný běh. Z žádného důkazu nelze dovodit, že by obžalovaný byl ve stavu, kdy by byl k běhu nezpůsobilý, chtěl být co nejdříve u své manželky a bál se o svůj život. Lze předpokládat, že v důsledku stresu došlo k enormnímu vyplavení adrenalinu, který byl motorem k tomu, aby domů doběhl co nejdříve. Obhajoba, že obžalovaný domů mohl doběhnout za 10 minut, nebyla vyvrácena. I závěry a úvahy okresního soudu v bodě 15 odůvodnění jsou chybné a v rozporu se zásadou in dubio pro reo. Správná je úvaha okresního soudu jen v té části, kdy připustil ponehodovou konzumaci alkoholu. Z vyjádření obžalovaného ohledně množství zkonsumovaného alkoholu před zasahujícími policisty, popřípadě před ošetřujícím lékařem v nemocnici v Karviné nelze vycházet. Jakákoliv vyjádření před policisty (mimo řádný výslech obviněného po řádném zákonném poučení) nelze procesně použít a nelze z nich při důkazním hodnocení vycházet. Navíc tato vyjádření postrádají věcnou hodnotu, jelikož obžalovaný byl po dopravní nehodě silně otřesen a uváděl zjevně nesmysly například, že havaroval na motorce apod. Obžalovaný si vůbec nepamatuje, že by policistům či lékařům uváděl množství a druh zkonsumovaného alkoholu po nehodě. Jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti nebyly zachovány. Není pravdou, že by manželka obžalovaného vypověděla, že na něm nepozorovala žádný vliv alkoholu v době, kdy měl v krvi 2,5 g/kg, vyjadřovala se k době, kdy obžalovaný přišel domů, tedy k době před konzumací slivovice v garáži. Policisté K. a J. vypověděli, že si již nepamatují, zda registrovali v garáži nějakou láhev s alkoholem. Policisté si obecně již na událost nevzpomínali. To ovšem není důkaz prokazující, že obžalovaný v garáži do jejich příchodu slivovici po nehodě nekonsumoval. Ze strany policistů nebylo provedeno zevrubné ohledání garáže. Vyslechnutí policisté obhajobu obžalovaného o konzumaci slivovice nevyvracejí. Skutečnost, že obžalovaný není pravidelným konzumentem alkoholu, nevyvrací, že zkonsumoval větší množství domácí slivovice, a to i během jedné hodiny. Zásadním faktorem byl stres, který konzumaci potlačoval. Při stanovení hladiny alkoholu v krvi v době nehody okresní soud vycházel ze závěrů znalkyně RNDr. Staňkové. Úvahy okresního soudu v bodě 16. odůvodnění nemohou obstát. To, že projevy chůze na kamerovém záznamu a projevy popisované svědky (myšleno nejspíše svědkem Š.) dle znalkyně odpovídají projevům osoby ve středním stupni opilosti, ještě neznamená, že tyto projevy prokazují, že se obžalovaný nacházel ve středním stupni opilosti. Příčinou těchto projevů jsou výhradně následky nehody. V tom směru obžalovaný navrhol zpracovat znalecký posudek z oboru neurologie, okresní soud tento důkazní návrh zamítl, a proto se obžalovaný obrátil na znalce MUDr. Michala Krále Ph.D. (který znalecký posudek zpracoval a byl krajském soudu předložen). Příčinou nehody bylo zvlnění na vozovce, které obžalovaného rozhodilo při řízení sportovního vozidlo, s nímž nikdy dříve neměl řidičskou zkušenost. Tato obhajoba nebyla vyvrácena. Skutečnost, že obžalovaný nesetřval na místě nehody, vysvětlil enormním stresem po nehodě a strachem o svůj život. Nejednal racionálně, ale pod vlivem následků nehody. Totéž platí o ponehodové konzumaci slivovice v garáži. Porušil tím sice právní normy, ale s ohledem na jeho stav mu to nemůže být přičitatelné. V žádném případě z chování obžalovaného po nehodě nelze

dovozovat hladinu alkoholu v krvi v době nehody. I úvahy okresního soudu v bodě 17. odůvodnění k obhajobě obžalovaného v tom směru, že jeho projevy po nehodě byly zapříčiněny následky nehody, nikoliv vlivem alkoholu, jsou spekulativní, svévolné a důkazně nepodložené. Zda obžalovaný utrpěl otřes mozku či jiná neurologická postižení je otázkou odbornou, která náleží výlučně do znaleckého oboru neurologie. Ani soud ani chirurg MUDr. Bogdan K. tuto otázku zodpovědět nemohou. Okresní soud zcela pomíjí lékařskou zprávu MUDr. Gaspara G., ale zejména pak lékařskou zprávu neurologa MUDr. Patrika K., který učinil opakovaný závěr o komoci mozkové. Jde-li o údaje sdělované při prvotním vyšetření (na které si obžalovaný vůbec nepamatuje), tak z vyjádření jeho manželky vyplynulo, že tyto údaje lékaři nesdělil. V podrobnostech odkázal na manželčino písemné prohlášení. Po věcné stránce jsou údaje v prvotní lékařské zprávě nesprávné, například údaje, že obžalovaný byl ve vozidle jako spolujezdec, že nehoda nebyla šetřena PČR nebo že nedošlo k proražení čelního skla. Za jediný objektivní fakt, z něhož lze posoudit, zda utrpěl komoci mozkovou, je míra deformace vozidla a zejména pak proražení čelního skla hlavou. Z toho lze spočítat sílu, která působila do oblasti čela a temene hlavy. Jedná se o objektivní zjištění, z něhož lze učinit závěr o existenci či neexistenci komoce mozkové. Tyto otázky by měl zodpovědět znalec z oboru neurologie MUDr. Michal Král Ph.D. ve svém znaleckém posudku. Pokud okresní či krajský soud tyto odborné otázky sám laicky hodnotí podle toho, jak obžalovaný nehodu popsal a podle jeho následného chování, pak jde o zjevný exces, protože soudům hodnocení daných odborných otázek nenáleží. Správně měl okresní soud vycházet z naměřených hodnot alkoholu ve 03:06 hodin ve výši 2,57 g/kg a v 03:12 hodin ve výši 2,42 g/kg a vzít jako výchozí hodnotu 2,42 g/kg jako hodnotu pro obžalovaného výhodnější (ovšem za předpokladu, že byl k dechovým zkouškám způsobilý z hlediska zachování rozpoznávacích a ovládacích schopností). Od této výchozí hodnoty soud měl (v souladu s metodikou ČMI a pracovním postupem č. 114-MP-C008-08 ze dne 15. 12. 2008 vydaným ČMI), odečíst hodnotu 5% jako maximální přípustnou chybu přístroje a dále měl odečíst 0,2 g/kg jako nejistotu přepočtového faktoru, a dospět k upravené výchozí hodnotě alkoholu 2,099 g/kg. Od této hodnoty pak měl odečíst hodnotu maximální možné přípustné ponehodové konzumace, dle znalkyně RNDr. Staňkové ve výši 1,77 – 1,86 g/kg při době konzumace od 02:00 do 02:45 hodin. Uvedené by znamenalo hladinu alkoholu v době nehody při aplikaci nejvýhodnější hodnoty 1,86 g/kg ve výši 0,239 g/kg. Kvalifikační znak trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 zjevně naplněn nebyl. Ne zcela vyřešenou otázkou je maximální rychlost vstřebávání alkoholu. Shora uvedené hodnoty platí při rychlosti vstřebávání perorální konzumací 2 g za minutu, kterou znalkyně RNDr. Staňková považuje za maximální možnou. Znalec RNDr. Kurka ovšem ve svém výsledku uvedl, že stresový faktor může zvýšit rychlost vstřebávání alkoholu i nad 2 g za minutu, přičemž absolutní horní hranici stanovit nelze. O tom, že obžalovaný byl v silném stresu v důsledku poranění způsobeného dopravní nehodou, není žádných pochyb. Pokud by byla rychlost vstřebávání alkoholu z ponehodové konzumace vyšší než 2 g za minutu, byla by i celková hladina alkoholu nabytá ponehodovou konzumací vyšší a o tento rozdíl by pak byla nižší hladina alkoholu v době nehody. Nelze také pominout, že se alkohol do těla obžalovaného dostával nejen perorální konzumací, ale také přímo do krevního oběhu při ošetřování poranění hlavy domácí slivovicí, kdy s rychlostí vstřebávání vůbec nelze kalkulovat. Jelikož ve hře po uvedených odečtech je již jen 0,239 g/kg alkoholu, není vyloučeno, že při rychlejším vstřebávání alkoholu v důsledku stresu než je rychlost 2 g za minutu a při vstřebávání alkoholu skrz řezné rány na hlavě přímo do krevního řečiště, mohla být hladina alkoholu v době nehody nulová. Obžalovaný navrhl, aby krajský soud doplnil dokazování znaleckým posudkem z oboru neurologie MUDr. Michala Krále Ph.D. a znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie RNDr. Petera Ondry, CS., které byly krajskému soudu předloženy. Setrval na vypracování znaleckého posudku z oboru psychiatrie k posouzení míry zachování rozpoznávacích a ovládacích schopností po nehodě a na vypracování znaleckého posudku z oboru dopravy k posouzení příčin dopravní nehody. Dále navrhl, aby krajský soud v celém rozsahu zrušil napadený rozsudek a sám rozsudkem nově rozhodl zprošťujícím výrokem dle ustanovení § 226 písmeno b) trestního řádu, jelikož skutek není trestným

činem, popřípadě, aby po kasaci napadeného rozsudku odvolací soud usnesením věc postoupil příslušnému správnímu orgánu k projednání přestupku, jelikož vytykané jednání nenaplnuje znaky trestného činu, ale mohlo by být ve správním řízení posouzeno jako přestupek.

3. Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 trestního řádu), oprávněnou osobou /§ 246 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu/ a Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) neshledal ani jiných důvodů k jeho zamítnutí dle § 253 odstavec 1 trestního řádu nebo odmítnutí dle § 253 odstavec 3 trestního řádu.
4. Z podnětu podaného opravného prostředku krajský soud přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytykaných vad, jakož i správnost postupu řízení, jež mu předcházelo, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Po přezkoumání řízení, které předcházelo rozsudku, krajský soud nezjistil žádné vady, nebyla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo práva obhajoby.
6. Po přezkoumání výroku o vině krajský soud konstatuje, že odvolání obžalovaného je zaměřeno proti způsobu hodnocení důkazů okresním soudem, tímto i do skutkových závěrů a právní kvalifikace a odvolací námitky obžalovaného obsahují převážně shodné argumenty, na kterých postavil svou obhajobu a závěrečný návrh v řízení před okresním soudem a to i již před vynesením jeho v pořadí prvního rozsudku (který byl usnesením krajského soudu ze dne 2. 8. 2022 č. j. 6 To 318/2022-239 zrušen) a okresní soud se s nimi v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, když dospěl k závěru, že okresním soudem byly provedeny všechny důkazy umožňující zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nebytném pro soudní rozhodnutí (§ 2 odstavec 5 trestního řádu). Správně okresní soud zamítl návrhy obhajoby na doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru neurologie a z oboru dopravy, i dodatkem znaleckého posudku RNDr. Petra Kurky z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, a doplňujícím výsledkem svědkyně M. pro nadbytečnost. I krajský soud zamítl návrhy obžalovaného na doplnění dokazování uvedené v odvolání o znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a znalecký posudek z oboru doprava pro nadbytečnost, neboť dokazování, které okresní soud v hlavním líčení provedl, je dle názoru krajského soudu úplné a další dokazování by bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Nadbytečností znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se krajský soud zabýval již v usnesení ze dne 2. 8. 2022 č. j. 6 To 318/2022-239 v bodě 10. odůvodnění, na které odkazuje, stejně jako na jeho části, ve kterých se vypořádal s opakujícími se námitkami obhajoby. Jelikož byl krajskému soudu předložen znalecký posudek z oboru zdravotnictví, specializace neurologie, a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie RNDr. Petera Ondry, CSs., o jejichž provedení bylo též navrhováno dokazování doplnit, krajský soud posudky k důkazu provedl.
7. Krajský soud se neztotožňuje s hodnocením důkazů obžalovaným v rámci podaného odvolání, když se jedná o hodnocení důkazů, které neodpovídá ustanovení § 2 odstavec 6 trestního řádu. Z obsahu podaného odvolání je zřejmé, že obžalovaný svým vlastním hodnocením důkazů prosazuje svou verzi průběhu celé události. Krajský soud dále uvádí, že toliko odlišný pohled obžalovaného na hodnocení důkazů okresním soudem nemůže být relevantní pro jejich odlišné hodnocení krajským soudem, navíc za situace, kdy obžalovaný pro podporu svých tvrzení nenabídl žádné nové skutečnosti ani nové důkazy, které by mohly spolu s již provedenými důkazy vést k závěru, že okresní soud při svém rozhodování pochybil.
8. Krajský soud uvádí, že obžalovaný po celé trestní řízení nezpochybňuje, že na uvedeném místě v daném čase vypůjčené vozidlo řídil, a došlo k dopravní nehodě, při které narazil do stojícího autobusu. Jeho obhajoba spočívala v tom, že před jízdou alkohol nepožil, jeho stav bezprostředně po nehodě nebyl způsobem požitým alkoholem, ale byl důsledkem dopravní nehody a zranění,

kteří při ní utrpěl, tedy ran na hlavě a (velkého) otřesu mozku, a výsledky dechových zkoušek provedených policií poté, co byl nalezen doma v garáži, vysvětlil ponehodovou konzumací alkoholu. Dále se hájil tím, že k dopravní nehodě nedošlo v důsledku jeho opilosti, která vedla k neschopnosti bezpečně řídit vozidlo, ale v důsledku najetí vozidla na terénní nerovnost na vozovce. Vozidlo se zhouplo a vjelo vpravo, kde přední částí narazilo do stojícího autobusu. Důvodně okresní soud dospěl k závěru, že obhajoba obžalovaného byla vyvrácena a při závěru o vině obžalovaného vycházel zejména z usvědčujících výpovědí svědků Petra Š., policistů Filipa J. a Jana K., znaleckého posudku a výslechu znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie RNDr. Staňkové, kamerového záznamu a listinných důkazů, kdy ani krajský soud nemá pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí jmenovaných svědků, autenticitě kamerových záznamů (z místa a doby nehody) a o pravosti a pravdivosti listinných důkazů, vyjma závěru lékařské zprávy ze dne 5. 4. 2021 a některých údajů, které uvedl sám obžalovaný a které jsou zaznamenány v listinných důkazech (zejména lékařských zprávách), pokud odporují dalším v řízení provedeným důkazům.

9. Správně okresní soud uzavřel, že ze závěrů posudku a výpovědi znalce RNDr. Kurky vycházet nelze, a naopak své závěry odvíjel z úplných, jasných a správných závěrů znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie RNDr. Staňkové, které vyloučily obhajobu obžalovaného, že ponehodová konzumace alkoholu způsobila dechovými zkouškami v časech 3:06 a 3:12 hodin prokázanou koncentraci alkoholu 2,57 promile a 2,42 promile. Této obhajobě ani krajský soud neuvěřil. Pokud je v odvolání argumentováno tím, že okresní soud měl při stanovení hladiny alkoholu v době dopravní nehody vycházet z toho, že obžalovaný konzumoval alkohol před i po nehodě, a měl provést výpočet hladiny alkoholu způsobem, který je v odvolání uveden, pak krajský soud uvádí, že obhajobu v tom směru, že obžalovaný alkohol konzumoval před i po nehodě, obžalovaný neuplatnil a nevyplývala ani z jakéhokoliv důkazu opatřeného v tomto trestním řízení. Přesto okresní soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela nevyloučit možnost, že obžalovaný nějaký alkohol po svém návratu domů vypít mohl (byť ji sám označil za *hypotetickou*), a nevycházel ohledně stanovení hladiny alkoholu v krvi obžalovaného v době dopravní nehody z výsledků provedených dechových zkoušek. Pokud by tak učinil, pak byla znalkyní RNDr. Staňkovou hladina alkoholu v krvi obžalovaného v době dopravní nehody stanovena minimálně kolem hodnot naměřených dechovým analyzátozem, tedy kolem hodnoty 2,5 g/kg. Znalkyně dále uvedla, že pokud by bylo vycházeno z projevů opilosti obžalovaného na místě činu, pak tyto projevy odpovídají střednímu stupni opilosti v intervalu 1,5 – 2,0 g/kg u osoby nenavkyklé pití alkoholu a v intervalu 2,0 - 3,0 g/kg alkoholu v krvi u osoby navkyklé pití alkoholu. Tyto její závěry nejsou v rozporu, neboť o tom, že obžalovaný alkohol konzumuje jen příležitostně, případně v malém množství, vypovídají jen obžalovaný a svědkyně M., kterým však okresní ani krajský soud nevěří. Tato skutečnost však již není podstatná, neboť v neprospěch obžalovaného může odvolací soud změnit napadený rozsudek jen na podkladě odvolání státního zástupce (§ 259 odstavec 4 trestního řádu), které v dané věci podáno nebylo. Se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie RNDr. Petera Ondry, CSs. krajský soud nesouhlasí, zejména protože znalec vycházel z údajů, které sdělil sám obžalovaný ohledně doby, množství a druhu požitého alkoholu. Z těchto údajů však krajský soud nevychází, neboť k pití alkoholu po dopravní nehodě nedošlo, proto není důvod přihlížet k závěrům tohoto znaleckého posudku.
10. Ani krajský soud neuvěřil výpovědím svědků Lenky M. a Jana L., a to u svědka L. nejen proto, jak je tvrzeno v odvolání, že příčinu nehody obžalovaného spatřuje v najetí na terénní vlnu, ale proto, že výpověď svědka L. je v rozporu s výpovědí svědka Petra Š. a listinnými důkazy, jak konkrétně rozvedl okresní soud v bodě 9. odůvodnění. Neobstojí ani námitka uvedená v odvolání k výpovědi svědka Petra Š., že okresní soud vycházel z procesně nepoužitelného úředního záznamu, když v odůvodnění rozsudku citoval z výpovědi svědka Š., že mu řidič autobusu (svědek L.) na místě nehody sdělil, že obžalovaný je „sjetý nebo ožralý“, neboť svědek Š. (jak vyplývá z protokolu z hlavního líčení ze dne 21. 3. 2022 č. l. 202) v hlavním líčení nejprve vypověděl, že mu L. sdělil,

že řidič je „sjetý, ožralý nebo něco na ten způsob a někam zdrhnul“ a později vypověděl, že mu sdělil, že řidič byl „ožralý a zdrhnul“.

11. K námitce uvedené v odvolání ohledně kamerového záznamu zachycujícího průjezd policejního vozidla místem nehody přes terénní vlnu, krajský soud uvádí, že tento úkon policejního orgánu nelze použít jako důkaz ke způsobu jízdy vozidla, jelikož o úkonu nebyl vyrozuměn obhájce ani obžalovaný, čímž jim byla znemožněna jejich účast. Ovšem kamerový záznam je procesně použitelný jako důkaz k prokázání situace před a na místě činu, konkrétně ke stavu silnice v místě tvrzené „terénní vlny“. Krajský soud dospěl k závěru, že na vozovce není žádná významná nerovnost, která by mohla ovlivnit způsob jízdy řidiče, natož obžalovaného, který je držitelem řidičského oprávnění skupiny B od roku 1990 (a má celkem 4 záznamy v EKR z let 2011, 2015 a 2019 převážně pro překročení nejvyšší povolené rychlosti), který sám vypověděl, že řidičské oprávnění potřebuje pro výkon práce, stále jezdí za zákazníky, je to „jeho chleba“, a označil se za zkušeného řidiče, byť by řídil předmětné vozidlo prvně. Neobstojí ani námitka uvedená v odvolání k protokolu o nehodě, ve kterém je uvedeno, že pozemní komunikace byla bez závad a výmolů v dobrém technickém stavu, jelikož se na vozovce nacházelo příčné zvlnění, jak konstatoval i okresní soud v další části daného bodu odůvodnění, kdy tyto skutečnosti jsou dle názoru odvolatele v příkrém rozporu. K tomu krajský soud uvádí, že v tomto bodě (8.) odůvodnění též okresní soud uvádí, že orientačně (pomocí funkce měření na portálu www.mapy.cz) ověřil, že „zvlnění“ je od místa střetu vzdáleno cca 40 m. Z plánu, který byl k protokolu o nehodě policejním orgánem pořízen, je vzhledem k jeho měřítku zřejmé, že plánek a zjevně i místo dopravní nehody, které bylo ohledáno v rozsahu zachyceném v protokolu, vůbec místo „zvlnění“ nezachycuje (právě z důvodu jeho vzdálenosti od místa nehody), proto se o žádný rozpor nejedná. Okresní soud dospěl správně k závěru, že obhajoba obžalovaného, že k dopravní nehodě došlo v důsledku najetí vozidla na terénní nerovnost na vozovce, byla vyvrácena (a to i bez doplnění dokazování o znalecký posudek z oboru doprava), a dle názoru krajského soudu k ní došlo právě z důvodu ovlivnění obžalovaného alkoholem. Jeho vlivem byla schopnost obžalovaného řídit osobní motorové vozidlo natolik snížena, že neregistroval odstavený autobus na autobusové zastávce a pravou přední částí vozidla narazil.
12. Dále krajský soud uvádí, že okresní soud správně neuvěřil výpovědi obžalovaného (co do uplatněné obhajoby), ani jeho manželky, kdy výpověď svědkyně M. jeho obhajobu podporuje, neboť nad rámec argumentace okresního soudu krajský soud uvádí, že tyto jsou v rozporu se skutečnostmi prokázanými kamerovým záznamem, listinnými důkazy a místy i zásadami logiky. Konkrétně obžalovaný vypověděl, že se na místě nehody začal cítit velmi špatně a motala se mu hlava, měl strach, že zemře (v hlavním líčení, že může umřít), chtěl mluvit s manželkou, proto běžel domů, trvalo mu to odhadem 10 minut, otevřela mu manželka. Kamerový záznam (dále jen záznam) z místa nehody prokazuje, že v 1:35 hodin obžalovaný odchází z místa nehody vrávoravou chůzí, mapy.cz prokazují, že místo bydliště je od místa nehody vzdáleno necelé 2 km (tedy běžnou chůzí cesta trvá 30 minut.) Výpověď obžalovaného o tom, že domů běžel z místa nehody, je v rozporu se záznamem, neboť dle záznamu obžalovaný jde. Záznam zachycuje odchod obžalovaného z místa nehody (ne celou trasu), což by dle názoru krajského soudu samo o sobě nevyklučovalo následný běh, jak je namítáno v odvolání, ale prokazuje nejen, že zpočátku trasy (který snímala kamera) obžalovaný jde, ale též způsob pohybu, tedy že vrávorá, navíc bylo prokázáno, že byl zraněn na hlavě. Obžalovaný váží 109 kg, jak prokazuje lékařská zpráva, není sportovní postavy, jak prokazují fotografie, a je kuřák, jak sám vypověděl. Rozumně by se tedy dalo předpokládat po uvedeném běhu, že bude mít zrychlený dech, tep, zahřátí ne-li zpocení. Svědkyně M. však ve své výpovědi v hlavním líčení žádné skutečnosti svědčící pro to, že obžalovaný právě uběhl dva kilometry, nepopsala. Vypověděla, že byl poraněn na hlavě a v obličeji, otřesený, vydešený, třepal se. Když se obžalovaného ptala, co se stalo, nebyl schopný jí odpovědět, byl špatný, mluvil nesmysly, natahovalo ho. Pořád se ptala, co se stalo, říkal, že spadl z motorčky, což se mohlo stát, neboť ji opravoval, když si všimla, že chybí auto, které chtěl koupit, řekl jí, že měl havárku, byl

poplantaný. Ošetřovala mu rány nějakým destilátem, donesla plnou lahev (druhý den v ní pak bylo na dně) a řekla mu, ať se napije, ať se netřepe. Policistům pak obžalovaný říkal, že spadl na motorce, a když mu policisté řekli, že měl nehodu s autem, řekl, že si vzpomíná, byl celý zmatený. Zvracel před garáží. Obžalovaný vypověděl, že poté, co mu manželka otevřela, si nic z toho, co se dělo, nepamatuje (v hlavním líčení, že si už toho moc nepamatuje, skoro nic). Ovšem vzpomíná si, že mu v průběhu dne bylo velmi špatně, točilo se mu v hlavě, zvracel. Tento stav trval asi týden. Informace o tom, že ho manželka ošetřovala a konzumoval slivovici má od manželky (z láhve o objemu 0,7 litru zbylo 0,3 litru) matně ví, že jej syn vezl do Karviné na policii, nepamatuje si, co se tam dělo. (Na policii v této věci byl obžalovaný poprvé dne 3. 4. 2021 v 14:45-15:50 hodin). Ze záznamu o kontrole řidiče na č. l. 64 mj. vyplývá, že obžalovaný se podrobil dechovým zkouškám v časech 3:06 a 3:12 hodin s výsledky naměřených hodnot 2,57 promile a 2,42 promile alkoholu, a policisté popsali řadu konkrétních projevů požití alkoholu, které na obžalovaném pozorovali, a dále uvedli, že jeho orientace, paměť a řeč je normální. Policejní kontrola trvala do 4:00 hodin. Svědkyně M. dále vypověděla, že pak obžalovaného odvezla do nemocnice, cestou nevnímala, že obžalovaný byl opilý, což dle názoru krajského soudu odporuje výsledkům dechových zkoušek a tomu, jak jej vnímali policisté. Neobstojí ani námitka uvedená v odvolání, že svědkyně M. toto uváděla k době, kdy obžalovaný přišel domů, tedy ještě před tím, než začal konzumovat alkohol, neboť vypovídala o době, kdy obžalovaného vezla do nemocnice. Lékařská zpráva z prvotního ošetření ze dne 2. 4. 2021 prokazuje, že v čase od 5:12 do 6:09 hodin byl obžalovaný vyšetřen na chirurgické ambulanci se závěrem lékaře mj.: ebrietní, orientovaný všemi směry, plně kontaktní, spolupracuje, nemá komoční příznaky. Svědkyně M. uvedla, že byla přítomna s manželem ošetření lékařem v ordinaci. Dle názoru krajského soudu měla možnost skutečnosti, které byly lékaři sděleny, korigovat, což by bylo i namístě, pokud by obžalovaný byl skutečně ve stavu, ve kterém nebyl schopen ze zdravotních důvodů poskytnout relevantní a pravdivé informace. A že i lékaři informace poskytla je zřejmé ze zprávy z posledního ošetření obžalovaného, o kterém bude pojednáno níže. Ve zprávě je uvedeno v rámci subjektivního popisu mj., že obžalovaný v bezvědomí nebyl, nezvracel, není nevolnost, pouze ho bolí hlava a že měl dnes kolem 2 hodin nehodu jako nepřipoutaný spolujezdec v rychlosti cca 80 km/hod, airbagy aktivovány. Z uvedeného je zřejmé, že policisté i lékař vnímali obžalovaného jako orientovaného, nezaznamenali žádnou zmatenost atp., jak vypovídá svědkyně M., i když z výpovědi svědkyně M. je zjevné, že zmatenost, poplantanost obžalovaného, a to, že mluvil nesmysly, uváděla pouze v souvislosti s tím, co se vlastně stalo, jinak popisuje, že vytahovali manželovi střepy (ona i on sám), jednali s policií, která prováděla dechové zkoušky, následně obžalovaného dovezla do nemocnice (což navrhovala již, když se vrátil domů, chtěla volat i sanitku, ale manžel nechtěl.) Přestože se svědkyně M. ještě doma dozvěděla dvě verze toho, co se stalo od manžela (pád z motorky, havárie vozidlem, které nebylo u domu) a jednu od policistů (nehoda autem), kdy není zmíněno, že by obžalovaný neměl být řidič vozidla či o přítomnosti další osoby, lékaři na ošetření obžalovaný se svědkyní sdělili verzi jinou (obžalovaný měl nehodu jako spolujezdec). Navíc oba popisují, že obžalovanému bylo špatně, svědkyně dále, že obžalovaného „natahovalo“ a zvracel. V příkrém rozporu s výpovědí svědkyně je lékařská práva z prvotního ošetření, kdy lékaři na ošetření sdělili, že obžalovaný nezvracel, nemá nevolnost, pouze ho bolí hlava. Lékařská zpráva z dalšího ošetření ze dne 4. 4. 2021 prokazuje, že v čase od 20:49 do 20:59 hodin byl obžalovaný vyšetřen na chirurgicko-traumatologické ambulanci s odkazem na předchozí zprávu a se závěrem lékaře: při vědomí, spolupracuje, volně dýchá, bradypsychický. Jako diagnóza je uvedeno: kontuze hlavy, „nelze vyloučit i stav po mozkové komoci“. Ve zprávě je v rámci subjektivního popisu mj. uvedeno, že se obžalovaný dostavil pro přetrvávající bolesti hlavy, nevolnost, závratě, doma včera a dnes opakovaně zvracel. Lékařská zpráva z posledního ošetření ze dne 5. 4. 2021 prokazuje, že v čase 12:22 hodin byl obžalovaný vyšetřen na neurologickém oddělení, ve zprávě jsou zmíněna předchozí ošetření, a uveden závěr lékaře mj.: při vědomí, klidný, plně orientovaný, reakce na osvit a akomodace správná, a další výsledky lékařem provedených vyšetření. Resumé komoce mozková jako následek autonehody, neurop. nález negativní, ameningeální. Obžalovaný lékař uvedl, že

v sobotu mu začalo být nevolno, spojeno se zvracením, s fonofobií, měl rozmazané vidění, po ránu bývají závratě, v neděli stav přetrvával. Na celou událost autonehody si nepamatuje, dle manželky přítomné při vyšetření mluvil od věci. Obžalovaný vypověděl, že (poté, co se po nehodě vrátil domů) si v podstatě nic nepamatuje. Ovšem vzpomíná si, že mu v průběhu dne bylo velmi špatně, točilo se mu v hlavě, zvracel. Tento stav trval asi týden. První a poslední lékařská zpráva výslovně uvádí, že obžalovaný byl lékařem shledán plně orientovaný. První a druhá lékařská zpráva dále uvádí, že obžalovaný s lékařem spolupracoval. Krajský soud konstatuje, že pokud by lékaři obžalovaným uváděný problém s pamětí zjistili, tak by jej nepochybně do lékařské dokumentace zaznamenali. Podstatný je však rozpor mezi tím, co vypověděl obžalovaný v trestním řízení, tedy že mu již v průběhu dne 2. 4. 2021 bylo velmi špatně, točilo se mu v hlavě, zvracel, a co sdělil lékařům, tedy že zvracet začal až v sobotu, a popisoval i další obtíže, kterými trpěl v sobotu a v neděli, nikoliv v pátek, jak vypověděl on (i svědkyně M.) v trestním řízení, ke kterým na posledním lékařském ošetření, které proběhlo v pondělí, přidal i fonofobii a rozmazané vidění, a zejména informaci, že „na celou událost autonehody si nepamatuje, dle manželky přítomné při vyšetření mluvil od věci“. Naopak v rámci trestního řízení obžalovaný popsal podrobně události před nehodou i její průběh a příčinu, nikdy netvrdil, že by si toto nepamatoval, ani že by byl v bezvědomí, přesto obžalovaný v hlavním líčení uvedl, že se domnívá, že utrpěl „velký otřes mozku“.

13. Výše popsané skutečnosti a obtíže neodpovídají ani obecnému pojednání o komoci mozkové a jejich příznacích dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, specializace neurologie. Ze znaleckého posudku z části, kterou znalec založil z dostupných informací na internetu, je zřejmé, že komoce mozková III. stupně se vždy vyznačuje bezvědomím. Pokud je bezvědomí krátké, je amnézie kratší než hodinu, pokud je delší než deset minut, amnézie trvá 4-6 hodin. Dále pak ze závěrů znalce plyne, že v rámci otřesu mozku je primárně narušena krátkodobá paměť, a to především v časovém horizontu odpovídajícím vlastnímu úrazu, narušení paměťové stopy může představovat být jen několik sekund a pacient si ho nemusí být ani vědom, až při cílených dotazech připouští, že si ne zcela pamatuje průběh úrazu (popřípadě období mu předcházející či následující). Dle tíže otřesu mozku se většinou zvětšuje rozsah poruchy paměti na období několika minut, případně až hodin či raritně dnů před (popřípadě po) nehodě. Ztráta vědomí není nezbytnou součástí diagnózy otřesu mozku. Navíc porucha vědomí může být jen několikavteřinová a může se krýt s poruchou paměti. Bezvědomí je obsahem III. stupně komoce mozku, ztráta vědomí není kritériem I. a II. stupně komoce mozku. Otřes mozku se dá rozpoznat díky krátkému narušení vědomí, které představuje nejen bezvědomí, ale i zmatenost a desorientace.
14. Obžalovaný v podstatě vypověděl, že v bezvědomí nebyl a zjevně též nebyl zmatený a desorientovaný, neboť se dostal z místa nehody do 2 km vzdáleného bydliště (neměl poruchu vědomí), tedy s ohledem na skutečnosti prokázané znaleckým posudkem obecně je vyloučena mozková komoce III. stupně. Obžalovaný dále vypověděl, že od návratu domů po nehodě v 1. 25 hodin dne 2. 4. 2021 (cca 10 minut po opuštění místa činu 1.35 hodin, tedy celkem za 20 minut po nehodě) si v podstatě nic nepamatuje, a to minimálně do druhého dne (výslech na polici proběhl po poledni), tedy cca 36 hodin, ne-li týden (měl poruchu paměti). Závěry znaleckého posudku o poruchách paměti neodpovídají tomu, co uváděl obžalovaný, neboť dle znalce v rámci otřesu mozku je primárně narušena krátkodobá paměť, a to především v časovém horizontu odpovídajícím vlastnímu úrazu, a rozsah poruchy paměti se zvětšuje (dle tíže otřesu mozku) na období několika minut, případně až hodin (období dnů označil znalec za raritní). Pokud se ve znaleckém posudku uvádí, že narušení paměťové stopy si pacient nemusí být ani vědom, až při cílených dotazech připouští, že si ne zcela pamatuje průběh úrazu, pak obžalovaný v rámci trestního řízení proklamuje více než denní (i mnohodenní) amnézii (ztrátu paměti) a z lékařské zprávy z posledního ošetření není zřejmé, že by byl obžalovaný cíleně dotazován, naopak je zřejmé, že obžalovaný v rámci popisu svých obtíží uvádí, že „na celou událost autonehody si nepamatuje, dle manželky přítomné při vyšetření mluvil od věci“. Tuto informaci znalec v posudku interpretoval

jako částečnou amnézii a částečnou zmatenost. Krajský soud zdůrazňuje, že tvrzení o tom, že si obžalovaný na celou událost autonehody nepamatuje, ve výpovědi v trestním řízení nikdy neuvedl, ale právě naopak celou nehodu popsal, a že by při vyšetření mluvil od věci, svědkyně M. v procesním postavení svědkyně v trestním řízení též neuvedla. Ke znaleckému posudku z oboru zdravotnictví, specializace neurologie krajský soud uvádí, že znalec při jeho vypracování neměl k dispozici celý spisovaný materiál, ve výčtu podkladů uvádí, že měl k dispozici jen zrušující usnesení krajského soudu, rozsudek okresního soudu (jen z 14. 10. 2022), fotodokumentaci, kamerový záznam z místa a doby nehody, a výše uvedené lékařské zprávy. Znalec dále uvádí, že při vypracování posudku vycházel z citovaných podkladů, vlastní praxe, a učiněné závěry podpořil komplexním přehledovým referenčním pojednáním ze serveru UpToDate.com. (v posudku strana 30-69 v angličtině) a dále pojednáním z webů Wikipedie a Wikiskripta. Znalec v posudku dospěl ke konkrétnímu závěru, že vzhledem k udávaným obtížím a jejich časové ose (několik dnů přetrvávající bolesti hlavy, opakované zvracení, závratě, světloplachost, rozmazané vidění a částečná amnézie) lze konstatovat, že obžalovaný utrpěl otřes mozku, čemuž odpovídá mechanismus úrazového děje a všechny uvedené příznaky. Obžalovaným tvrzenému těžkému (III. stupni) otřesu mozku neodpovídají ani dle znalce obžalovaným udávané obtíže, které by dle odpovídaly I. nebo II. stupni. K tomu krajský soud uvádí, znalec při popisu obtíží vycházel pouze z údajů, které byly uvedeny v druhé a zejména poslední lékařské zprávě, což však s ohledem na jejich rozpornost s dalšími důkazy, a vzhledem ke skutečnosti, že je uváděli (navíc též rozporně) jen obžalovaný a jeho manželka, kterým však okresní ani krajský soud neuvěřil, vycházet nelze. Proto z konkrétního závěru uvedeného ve znaleckém posudku (že obžalovaný utrpěl otřes mozku) dle názoru krajského soudu nelze vycházet, lze vycházet pouze z obecných závěrů. Krajský soud nepochybně, že předmětná dopravní nehoda s ohledem na poranění hlavy obžalovaného a způsob, jakým tato poranění vznikla, byla způsobila ke vzniku otřesu mozku a s ním spojených zdravotních obtíží, ale v daném případě obžalovaný otřes mozku neutrpěl, a obtíže, které obhajoba připisovala právě otřesu mozku, byly výlučně způsobeny požitým alkoholem a jeho vlivem na obžalovaného, a znalecký posudek na již dříve vyslovených závěrech (okresním i krajským soudem) nic nezměnil.

15. Pokud obžalovaný jako důvod pro odchod z místa nehody domů uváděl, že se *začal cítit velmi špatně a motala se mu hlava, měl strach, že zemře* (v hlavním líčení, že *může umřít*), *chtěl mluvit s manželkou*, pak jeho snaha navázat kontakt s manželkou (která pak s ohledem na telefonát obžalovaného manželce z mobilu svědka, díky kterému měla policii její telefonní číslo, vedla k jeho brzkému nalezení), byla prokázána, ovšem nevysvětluje odchod obžalovaného z místa nehody v kontextu se strachem ze smrti. Na místě byly další osoby, od kterých mohl očekávat poskytnutí pomoci (při zhoršení zdravotního stavu, který by musel obávané smrti předcházet). Obžalovaný se však sám vydal do dva kilometry vzdáleného místa bydliště, navíc v čase po 1.35 hodin a bez mobilního telefonu, který jak vypověděl, nemohl po nehodě ve vozidle najít. Jeho odchod, aniž by na místě cíleně zanechal svoje údaje nebo údaje umožňující jeho snadnou identifikaci (a to nebylo hned možné ani dle evidence vozidel, neboť vozidlo, které řídil, nebylo jeho), je však logicky vysvětlitelný snahou oddálit jeho ztotožnění a ztížení prokázání stavu opilosti, ve kterém dopravní nehodou způsobil, což je dle praxe krajského soudu naprosto typické jednání opilých řidičů v obdobných případech. Navíc svou obavu ze smrti mohl účinně řešit včasnou lékařskou pomocí, jejíž přivolání se však na místě činu, ani doma po manželce (a později policii) nedožadoval. Jeho tvrzení o požívání značného množství alkoholu (ať již piva, vína nebo dokonce slivovice, který však policisté v garáži, kde obžalovaného našli a prováděli s ním úkony a fotodokumentaci, nezaznamenali) je s touto obavou též v rozporu, neboť zranění hlavy mohlo skutečně vyvolat podezření na závažné poranění zejména mozku, v případě kterého je alkohol kontraindikován. S tímto je v rozporu rovněž tvrzení svědkyně M., že jej k požívání tvrdého alkoholu sama vybídla a sanitku nepřivolala, když to manžel odmítl.
16. Skutková zjištění okresní soud správně právně kvalifikoval jako přečin ohrožení pod vlivem

návykové látky dle § 274 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, neboť všechny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu byly jak po subjektivní, tak po objektivní stránce naplněny. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku a způsobil takovým činem dopravní nehodu a větší škodu na cizím majetku. Bylo prokázáno, že v důsledku opilosti se obžalovaný nacházel ve stavu neslučitelném s bezpečným řízením motorových vozidel, neboť obžalovaný řídil motorové vozidlo, ačkoliv požil alkoholické nápoje, kdy hladina alkoholu v krvi v době řízení a předmětné nehody činila nejméně 1,5 promile, tedy jednalo se o střední stupeň opilosti, což je stav neslučitelný s bezpečným řízením motorového vozidla. Definice návykové látky je obsažena v ustanovení § 130 trestního zákoníku, ve kterém je výslovně uveden alkohol a řízení motorového vozidla řidičem, který požil určité množství alkoholu, je nutno považovat za činnost dle § 274 trestního zákoníku, poněvadž možnost ohrožení chráněných zájmů vyplývá již z povahy vozidla, které svou hmotností a motorickou silou může způsobit vážné destruktivní účinky. Právě tato povaha motorového vozidla způsobuje, že následky dopravních nehod v silničním provozu jsou zpravidla tak závažné, přičemž jim je úměrná zákonem předpokládaná intenzita ohrožení. Ze skutkových zjištění je evidentní, že obžalovaný vykonával činnost - řízení motorového vozidla, jejíž bezpečný výkon vyžadoval soustředěnou pozornost na konkrétní dopravní situaci, přičemž tato způsobilost byla u jeho osoby vlivem návykové látky (požitého alkoholu) vyloučena, čímž mohl ohrozit život nebo zdraví, nebo způsobit značnou škodu na majetku a skutečně způsobil následek, o kterém bude pojednáno níže. Dle konstantní rozhodovací praxe se o stav vylučující způsobilost v případě řidiče motorového vozidla jedná zejména tehdy, jestliže hladina alkoholu v řidičově krvi dosáhla alespoň jednoho gramu na kilogram. V daném případě byl prokázán v krvi obžalovaného alkohol ve výše uvedeném množství, které zcela zjevně vylučuje bezpečné řízení motorových vozidel, o čemž svědčí i fakt, že neregistroval odstavený autobus na autobusové zastávce a pravou přední částí vozidla do jeho levé zadní části narazil. Tedy způsobil takovým činem dopravní nehodu, kdy ve skutkové větě citovaná událost definici dopravní nehody uvedenou v § 47 odstavec 1 zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, splňuje. Dle citovaného zákonného ustanovení se dopravní nehodou rozumí událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu. Dále předmětným protiprávním jednáním obžalovaný způsobil větší škodu na cizím majetku, kdy při určení výše škody soud vycházel z ustanovení § 137 a § 138 trestního zákoníku. Prokázaná výše škody Dopravnímu podniku Ostrava a. s. na autobusu ve výši 169 599 Kč a Miroslavu K. na vozidle Ford Mustang ve výši 50 742 Kč, pak přesahuje hranici škody větší, kterou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč a nedosahuje hranice škody značné, kterou se ve smyslu citovaného zákonného ustanovení rozumí škoda dosahující částky nejméně 1 000 000 Kč. Rovněž subjektivní stránka výše uvedeného trestného činu byla naplněna, když znaky základní skutkové podstaty jsou kryty zaviněním, a to v úmyslné formě, co do kvalifikované skutkové podstaty, tzn. ve vztahu k okolnostem podmiňujícím použití vyšší trestní sazby, bylo prokázáno nedbalostní zavinění. K subjektu trestného činu, tedy k osobě obžalovaného, ani krajský soud neshledal žádné zákonné předpoklady, které by vylučovaly jeho trestní odpovědnost. Dále dospěl k závěru, že přes zásadu subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu ultima ratio trestní odpovědnosti vyjádřené v ustanovení § 12 odstavec 2 trestního zákoníku se obžalovaný dopustil natolik společensky škodlivého jednání, že uplatnění trestní represe je zcela namístě.

17. Po přezkoumání výroku o trestu krajský soud konstatuje, trest uložený obžalovanému okresním soudem není nepřiměřeně přísný. Vycházel při tom z obecných ustanovení dle § 37 trestního zákoníku a hodnotil hlediska přiměřenosti trestních sankcí dle § 38 trestního zákoníku a všechny skutečnosti rozhodně pro druh a výměru trestu dle § 39 trestního zákoníku a na jeho argumentaci uvedenou v odůvodnění rozsudku možno odkázat. I dle názoru krajského soudu byly splněny

všechny zákonné podmínky pro uložení peněžitého trestu. Peněžitý trest ve výměře dosahující zhruba výše měsíčního příjmu obžalovaného, který uvedl, že je spolumajitel rodinného domu a neuvedl žádné podstatné dluhy a závazky, není zřejmě nedobytný (§ 68 odstavec 6 trestního zákoníku). Nesprávně okresní soud uložil obžalovanému peněžitý trest dle ustanovení § 67 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, a proto krajský soud podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu v napadeném rozsudku zrušil výrok o peněžitém trestu. Za podmínky § 259 odstavec 3 trestního řádu, jelikož byly splněny zákonné podmínky pro ukládání peněžitého trestu dle ustanovení § 67 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, neboť trestní zákoník (ustanovení § 274 odstavec 2) uložení peněžitého trestu za spáchaný trestný čin dovoluje, krajský soud nově uložil peněžitý trest dle ustanovení § 67 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku. Krajský soud shodně jako v napadeném rozsudku stanovil vyšší denních sazeb i jejich počet, jelikož okresní soud postupoval dle zákonných kritérií stanovených v § 68 odstavec 1 až 3 trestního zákoníku.

18. Jelikož se obžalovaný dopustil trestného činu v souvislosti s řízením motorových vozidel, správně okresní soud dospěl k závěru, že je přiměřené uložit mu trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Dle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku lze trest zákazu činnosti vyměřit v rozmezí jednoho až desíti let. Pokud okresní soud uložil obžalovanému trest při spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy ve výměře 2 let, konkrétní výměra trestu se nejeví ve světle výše uvedených skutečností jako přísná, natož pak nepřiměřeně přísná, navíc obžalovaný neprojevil žádnou sebereflexi či snahu po nápravě.
19. V ostatních výrocích (ve výroku o vině a výroku o trestu zákazu činnosti) zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Príslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-m) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 29. 3. 2023

JUDr. Milan Ihnát v. r.
předseda senátu